

Kúria
ítélete

Az ügy száma: Bhar.I.1632/2024/6.

A határozat szintje: harmadfok

A tanács tagjai: Dr. Csák Zsolt, a tanács elnöke
Dr. Schmidt Péter, előadó bíró
Dr. Domonyai Alexa, bíró
Dr. Gunyecz Zoltán, bíró
Dr. Tuba István Krisztián, bíró

Az eljárás helye: Budapest

Az eljárás formája: nyilvános ülés

Az ülés napja: 2025. május 20.

Az ügy tárgya: hivatali vesztegetés elfogadásának büntette

Vádlott(ek): Terhelt1 volt rendőr őrmester

Elsőfok: Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsa, 43.Kb.122/2023/9., ítélet,
előkészítő ülés, 2024. január 19.

Másodfok: Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa, 6.Kbf.12/2024/4., ítélet,
tanácsülés, 2024. május 31.

A fellebbezés előterjesztője: Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség

Rendelkező rész

A hivatali vesztegetés elfogadásának büntette miatt Terhelt1 volt rendőr őrmester ellen indult büntetőügyben a Kúria a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa mint másodfokú bíróság 6.Kbf.12/2024/4. számú ítéletét megváltoztatja,

Terhelt1 volt rendőr őrmester vádlottat bűnösnek mondja ki hivatali vesztegetés elfogadásának büntetében [Btk. 294. § (1) bekezdés].

Ezért a vádlottat 1 (egy) év szabadságvesztés büntetésre és 200 (kettőszáz) napi tétel, napi tételenként 1.000 (ezer) forint pénzbüntetésre ítéli.

A szabadságvesztés büntetés végrehajtását 2 (kettő) év próbaidőre felfüggeszti.

A végrehajtás elrendelése esetén a szabadságvesztést börtön fokozatban kell végrehajtani és a vádlott a szabadságvesztés büntetésből legkorábban a büntetés 2/3 (kétharmad) részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

A 200.000 (kettőszázezer) forint pénzbüntetést meg nem fizetése esetén szabadságvesztésre kell átváltoztatni. Átváltoztatás esetén egy napi tétel helyébe egy napi szabadságvesztés lép.

A bíróság a Terhelt1 volt rendőr őrmester vádlottól lefoglalt, a Budapesti Regionális Nyomozó Ügyészség 2.Nyom.527/2023. számú nyomozati iratai között kezelt „egyéb1, egyéb2” feliratú papírcetli, mint bűnjel lefoglalását megszünteti és megsemmisítését rendeli el.

Kötelezi a vádlottat, hogy 18.600 (tizennyolcezer-hatszáz) forint bűnügyi költséget az államnak külön felhívásra fizesse meg.

A Kúria ítélete ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

[1] **I.** A Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsa a 2024. január 19. napján megtartott nyilvános előkészítő ülésen meghozott 43.Kb.122/2023/9. számú ítéletében Terhelt1 volt rendőrőrmester vádlottat bűnösnek mondta ki hivatali vesztegetés elfogadásának büntetében [a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (a továbbiakban: Btk.) 294. § (1) bekezdés], ezért őt 1 év szabadságvesztés büntetésre és 200 napi tétel, napi tételenként 1.000 forint pénzbüntetésre ítélte. A szabadságvesztés büntetés végrehajtását 2 év próbaidőre felfüggesztette. Megállapította, hogy a végrehajtás elrendelése esetén a szabadságvesztést börtön fokozatban kell végrehajtani és a vádlott a szabadságvesztés büntetésből legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. Az elsőfokú bíróság rendelkezett arról is, hogy a 200.000 forint pénzbüntetést meg nem fizetése esetén szabadságvesztésre kell átváltoztatni. Átváltoztatás esetén 1 napi tétel helyébe 1 napi szabadságvesztés lép. A bíróság a vádlottnak a pénzbüntetés megfizetésére 10 hónapi részletfizetést engedélyezett. Rendelkezett arról, hogy amennyiben a vádlott 1 havi részlet megfizetését elmulasztja, a pénzbüntetés még meg nem fizetett részét a megállapítottak szerint szabadságvesztésre kell átváltoztatni.

[2] A bíróság a vádlottól lefoglalt, a Budapesti Regionális Nyomozó Ügyészség 2.Nyom.527/2023. számú nyomozati iratai között kezelt papírcetli, mint bűnjel lefoglalását megszüntette és az iratokhoz csatolását rendelte el. Kötelezte a vádlottat 18.600 forint bűnügyi költség megfizetésére.

[3] A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa mint másodfokú bíróság az ügyészség által a vádlott terhére a büntetés súlyosítása érdekében bejelentett fellebbezés folytán eljárva a 2024. május 31. napján megtartott tanácsülésen meghozott 6.Kbf.12/2024/4. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta, a vádlottat az ellene hivatali vesztegetés elfogadásának büntette [Btk. 294. § (1) bekezdés] miatt emelt vád alól felmentette. Megállapította, hogy az eljárás során felmerült 18.600 forint bűnügyi költséget az állam viseli.

[4] **II.** A másodfokú bíróság ítélete ellen a másodfellebbezésre nyitva álló határidőn belül a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség jelentett be fellebbezést a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (a továbbiakban: Be.) 615. § (1) bekezdésében és (2) bekezdés b) pontjában írtakra figyelemmel, a Be. 616. § b) pontja alapján a vádlott terhére, büntető anyagi jogszabályt sértő felmentése miatt, bűnösségének a Btk. 294. § (1) bekezdésébe ütköző és

aszerint minősülő hivatali vesztegetés elfogadásának büntetében történő megállapítása és vele szemben végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés büntetés és pénzbüntetés kiszabása érdekében. Fellebbezésében hivatkozott arra, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 590. § (3) bekezdése alapján bírálta felül, felülbírálata nem terjedt ki az ítélet megalapozottságára és eljárása során az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás volt az irányadó. Az ellentétes tartalmú első- és másodfokú ítéleti rendelkezésre tekintettel megnyílt a harmadfokú eljárás lehetősége. A fellebbviteli főügyészség másodfellebbezése a Be. 615. § (3) bekezdés a) pontjára alapított, az ellentétes döntést sérelmezve a vádlott bűnösségének a kimondását célozta. A fellebbviteli főügyészség hivatkozott arra, hogy az első- és másodfokú katonai tanács az eljárás során a perrendi szabályokat betartotta, olyan abszolút vagy relatív szabálysértést egyik bíróság sem követett el, ami az első- vagy másodfokú ítélet hatályon kívül helyezését eredményezhetné. Hivatkozott arra, hogy mivel az első- és másodfokú ítélet megalapozott, ezért a harmadfokú bíróság határozatát a Be. 619. § (1) bekezdésére figyelemmel a másodfokú ítéltre alapozza. Kifejtette, hogy a másodfokú katonai tanács határozathozatala során – maga által is elismerten – eltért a már kialakult és egységes bírói gyakorlattól, amely a megbízhatósági vizsgálat törvényes végrehajtása esetén nem vizsgálja a megbízhatósági vizsgálat alá vont személy által elkövetett bűncselekmény esetében annak társadalomra való veszélyességét.

[5] A fellebbviteli főügyészség hivatkozott arra, hogy a rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (Rtv.) által szabályozott megbízhatósági vizsgálat során feltárt jogsértés alapján fegyelmi vagy szabálysértési eljárás nem indítható, de ezzel szemben az Rtv. 7/C. § (1) bekezdése alapján, ha a megbízhatósági vizsgálat során bűncselekmény gyanújára utaló adat merül fel, a belső bűnmegelőzési és bűnfelderítési feladatokat ellátó szerv a megbízhatósági vizsgálat befejezését követően haladéktalanul feljelentést tesz a hatáskörrel rendelkező szervnél.

[6] A megbízhatósági vizsgálat – a büntetőeljárás keretein kívül – állami provokációnak nem tekinthető, mivel az állam jogosult, egyben köteles is ellenőrizni, hogy a rendvédelmi szervek állománya mennyiben alkalmas feladatai ellátására, azaz munkaköri kötelességei teljesítésére és amennyiben a vizsgálat alá vont személy olyan köteleességszegő magatartást tanúsít, amely büntető törvénybe ütközően tényállásszerű, akkor annak következménye a büntető feljelentés. E körben a fellebbviteli főügyészség utalt a Kúria Bhar.1826/2017/7. számú és a Bhar.1857/2017/6. számú határozatára. Kifejtette, hogy a törvényes keretek között az ügyészi engedélyben meghatározottak szerint végrehajtott megbízhatósági vizsgálat során a vádlott arra vállalkozott, hogy hivatali munkaköréből eredő jogosultságát felhasználva jogellenesen adatot fog szolgáltatni, majd azt az alapvető hivatásához kötődő előírást megszegve, mely szerint hivatali működésével kapcsolatban jogtalan előnyt semmiképpen sem fogadhat el, a jövőbeni köteleességszegő magatartásáért 100.000 forintot fogadott el a védelmi tisztől. Magatartása a védett jogtárgyat sértően tényállásszerű, objektív társadalomra veszélyessége fennáll, így megvalósította a Btk. 294. § (1) bekezdésébe ütköző hivatali vesztegetés elfogadásának a büntetét.

[7] A fellebbviteli főügyészség hivatkozott arra, hogy a Kúria Bhar.1826/2017/7. számú, Bhar.1856/2017/6. számú, Bhar.1383/2020/3. számú, Bhar.1375/2022/5. számú és Bhar.827/2023/6. számú határozataira figyelemmel egyértelműen megállapítható a vádlott cselekményének társadalomra való veszélyessége. Mindezekre figyelemmel a harmadfokú eljárásban irányadó tényállás alapján a vádlott bűnösségének a Be. 294. § (1) bekezdésébe ütköző hivatali vesztegetés büntetében történő megállapítása szükséges és indokolt.

[8] A fellebbviteli főügyészség a másodfokú bíróság, valamint a másodfokú főügyészségi átiratban foglalt bűnösségi körülményekre figyelemmel a vádlottal szemben végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés büntetés kiszabását, valamint –

mivel a vádlott a bűncselekményt haszonszerzés céljából követte el – vele szemben a Btk. 50. § (2) bekezdésére tekintettel a pénzbüntetés kiszabását is indokoltnak tartotta. A fellebbviteli főügyészség a korrupciós bűncselekményt elkövető vádlott esetleges előzetes mentesítésben részesítését indokolatlannak tartotta.

[9] Mindezekre figyelemmel indítványozta, hogy a Kúria a Be. 624. § (1) bekezdése alapján a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsának 6.Kbf.12/2024/4. számú másodfokú ítéletét változtassa meg, Terhelt1 volt rendőrőrmester vádlottat mondja ki bűnösnek a Btk. 294. § (1) bekezdésébe ütköző és aszerint minősülő hivatali vesztegetés elfogadásának büntetében. Indítványozta, hogy a harmadfokú bíróság a vádlottat a Btk. 33. § (1) bekezdés a) pontja és 36. §-a alapján ítélje határozott ideig tartó szabadságvesztés büntetésre, melynek végrehajtását a Btk. 85. § (1) bekezdése alapján próbaidőre függessze fel, a szabadságvesztés büntetés mellett a vádlottat a Btk. 50. § (2) bekezdésére figyelemmel, a Btk. 50. § (1) és (3) bekezdése alapján ítélje pénzbüntetésre is. Indítványozta, hogy a Kúria rendelkezzen arról, hogy a szabadságvesztés büntetés végrehajtása esetén a Btk. 37. § (2) bekezdés a) pontja alapján azt börtönben kell végrehajtani és hogy a vádlott a Btk. 38. § (2) bekezdés a) pontjára figyelemmel büntetése kétharmad része kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. Indítványozta, hogy a Kúria kötelezze a vádlottat a felmerült bűnügyi költségek megfizetésére.

[10] A Legfőbb Ügyészség BF.976/2024/2. számú átiratában a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség fellebbezését annak indokaival egyetértve kiegészítésekkel tartotta fenn. A fellebbezés elbírálására a Be. 620. § (1) bekezdés II. fordulata szerint nyilvános ülés kitűzését indítványozta, amelyen a Be. 621. § (4) bekezdése alapján az ügyész és a védő részvétele kötelező. Hivatkozott arra, hogy a megtámadott másodfokú ítélet, valamint az azt megelőző első- és másodfokú eljárás felülbírálatának terjedelme a felmentést támadó ügyészségi fellebbezésre figyelemmel a Be. 618. § (1) és (2) bekezdése szerint alakul. A Legfőbb Ügyészség szerint az első- és másodfokú bíróság az eljárási szabályok megtartásával feltétlen hatályon kívül helyezési okot képező eljárási szabálysértés nélkül folytatta le az eljárását, a vádlott bűnösségét beismerő nyilatkozatának elfogadására a Be. 504. § (2) bekezdésében írt feltételek mellett, törvényesen került sor, ezt kifogás nem érte. Hivatkozott arra, hogy mivel az elsőfokú bíróság az előkészítő ülésen a vádlott bűnösségét beismerő nyilatkozatát elfogadta és ezt követően ítéletet hozott, az ellene bejelentett ügyészi fellebbezés a Be. 583. § (3) bekezdés a) pontján alapult, így az ítélet megalapozottsága a Be. 591. § (2) bekezdés a) pontja alapján a másodfokú eljárásban nem volt vizsgálható, így az irányadó a harmadfokú eljárásban is.

[11] A Legfőbb Ügyészség kifejtette, hogy az első- és másodfokú bíróság között a cselekmény társadalomra veszélyességével kapcsolatban alakult ki ellentétes álláspont. Az a kérdés merült fel, hogy megállapítható-e a társadalomra veszélyesség, mint a bűncselekmény fogalmának egyik eleme megbízhatósági vizsgálat keretében elkövetett, egyébként tényállásszerű, büntetendő cselekmények esetében. Utalt arra, hogy a Btk. 4. § (2) bekezdése értelmében társadalomra veszélyes cselekmény az a tevékenység vagy mulasztás, amely mások személyét vagy jogait, illetve Magyarország Alaptörvény szerinti társadalmi, gazdasági, állami rendjét sérti vagy veszélyezteti. Jogirodalmi álláspontra hivatkozással kifejtette, hogy a társadalomra veszélyesség mint bűncselekmény-fogalmi ismerv teljes hiányát a hatályos jogalkalmazói joggyakorlat olyan atipusos esetekben állapítja meg, és ez esetben a tényállásszerű cselekmény megvalósítóját a bíróság – mert a bűncselekmény egyik fogalmi ismerv hiányzik – akkor menti fel, amikor sem törvényes, sem törvény feletti büntethetőséget kizáró ok nincs, azonban az adott cselekmény atipikus volta miatt érdek, értéket azért sért vagy veszélyeztet, hogy egy fontosabb érdek, értéket mentsen. Hivatkozott arra, hogy a másodfokú bíróság által az indokolásban felhívott, a Kúria EBH 2012.B.4. számú

elvi határozata – emberölés büntettének vádja alól passzív alany hiánya miatti felmentés – nem vonatkoztatható jelen esetre, mert a hivatali vesztegetésnek nincs passzív alanya, a felhívott eset pedig nem ad támpontot jelen ügy eldöntendő kérdésére, a társadalomra veszélyesség pontos definiálására, amelynek a hiánya kétséget kizáróan felmentéshez kell, hogy vezessen. A Legfőbb Ügyészség álláspontja szerint a kérdés az, hogy a vádlott azon cselekménye, hogy magától vállalkozott hivatali kötelességének a megszegésére (a Robotzsaru rendszerből jogalap nélkül adatot szerez meg másnak) és ennek ellentételezéseként jogtalan előnyt fogadott el azért, hogy ezt a jövőben meg is teszi (a tárgyaló tiszt által átnyújtott 100.000 forintot elfogadta, átvette) veszélyes-e a társadalomra, sérti-e a védett jogtárgyat, azaz a közélet tisztaságát, a hivatalos személyek szabályos eljárásába vetett közbizalmat.

[12] A Legfőbb Ügyészség hivatkozott arra, hogy a másodfokú ítélet [32] bekezdéséből megállapíthatóan két körülmény miatt zárta ki a védett jogi tárgy sérelmét a Fővárosi Ítéltábla. Az egyik az, hogy a korrupciós cselekmény elkövetésére egy mesterséges élethelyzetben került sor, a másik pedig, hogy azt a hatóságok végig ellenőrzés alatt tartották. A másodfokú bíróság álláspontja szerint így „a vád tárgyává tett cselekmény nem tudta kifejteni társadalomra káros hatását, ezért kizárt a konkrét jogtárgy sérelem bekövetkezése”.

[13] A Legfőbb Ügyészség hivatkozott arra, hogy az élethelyzet mesterséges jellege nem változott volna attól, ha a vádlott ténylegesen le is kérte volna a kérdéses bűnügyi adatokat. Ez esetben a hivatalos személyek szabályos eljárásába vetett bizalom megrendülése vitathatatlan, hiszen szolgálati érdeke a vádlottnak nem volt arra, hogy az egyéb érdekelt1 nevű személyre a Robotzsaru rendszerben adatkeresést végezzen. A korrupciós cselekmény ugyanakkor már a jogtalan előny elfogadásával befejezetté vált, a jogtárgysérelem már ekkor bekövetkezett. Hivatkozott a Kúria Bfv.III.151/2021/7. számú, BH 2022.4. számon közzétett határozatának [34] bekezdésére, mely szerint a megbízhatósági vizsgálat során teremtett mesterséges élethelyzet kapcsán annak van jelentősége, hogy a terheltnek lehetősége lett volna a felajánlott előnyt visszautasítani, hivatkozva arra, hogy annak adása és elfogadása is bűncselekményt valósít meg, azonban ehelyett azt elfogadta. A Kúria Bhar.I.1154/2016/4. számú határozatára figyelemmel annak, hogy a korrupciós cselekmény elkövetésére egy mesterségesen létrehozott élethelyzetbe került sor, a büntetés kiszabása körében lehet jelentősége.

[14] A Legfőbb Ügyészség szerint annak sincs relevanciája, hogy a cselekmény végig hatósági kontroll mellett, a hatóság előzetes tudomásával zajlott. Ellenkező álláspont elfogadása oda vezetne, hogy abban az esetben sem történne konkrét jogtárgysérelem, ha a történeti tényállás azonossága mellett az aktív vesztegető fél történetesen nem tárgyaló tiszt, hanem valóban egy hostess céget vezető civil személy, aki már a rendőrség látókörébe került és a gépjárműben történő jogtalan előny átadása és átvétele után ugyanúgy rögtön megtörténik a rajtaütés. Nyilvánvaló, hogy a két eset csupán az aktív vesztegető fél szerepében különbözik, ez alapján lehet az érintett vagy bűncselekményt elkövető vádlott vagy jogszabályi felhatalmazás alapján cselekvő tárgyaló tiszt. A végeredmény mindkét esetben az, hogy egy rendőr a hivatali vesztegetés tényállásának megfelelő magatartást tanúsítva korruptnak bizonyult.

[15] A másodfokú bíróságnak a Kúria Bhar.I.520/2017. számú határozatára történt hivatkozása kapcsán a Legfőbb Ügyészség rámutatott arra, hogy a Kúria azt is hangsúlyozta { [44] bekezdés }, hogy e határozatával nem a megbízhatósági vizsgálat létjogosultságát kérdőjelezi meg (minthogy jogalkalmazó, és nem jogalkotó vagy a jogszabály Alaptörvénynek való megfelelését végző Alkotmánybíróság lévén ezt nem is teheti), és nem általános érvénnyel mondta ki, hogy a megbízhatósági vizsgálat keretében elkövetett hivatali vesztegetés elfogadásának társadalomra veszélyessége hiányzik. Hivatkozott arra,

hogy a vádlott magatartása a védett jogtárgyat sértően tényállásszerű, objektív társadalomra veszélyessége fennáll, így megvalósította a Btk. 294. § (1) bekezdésébe ütköző hivatali vesztegetés elfogadásának a büntettét. A Legfőbb Ügyészség álláspontja szerint a társadalomra veszélyességet nem eliminálja a megbízhatósági vizsgálat, a hatósági kontroll, hiszen a tanúsított cselekmény, a tényállásszerű korrupt magatartás egyértelműen veszélyes a társadalomra. Egy rendőr azon magatartása, hogy pénzt fogad el jövőbeli jogellenes adat lekérése és továbbítás ellentételezéseként, még ha a hatósági beavatkozás magát a jogosulatlan adatkérést meg is akadályozza, egyértelműen veszélyezteti a közélet tisztaságát, a hivatalos személyek szabályszerű, pártatlan és befolyástól mentes, elfogulatlan eljárásához fűződő állami és társadalmi érdeket. A vádlott cselekményének társadalomra való veszélyessége tehát egyértelműen megállapítható, nem indokolt a másodfokú ítéletben hivatkozott precedens értékű kúriai döntésektől való eltérés.

[16] A Legfőbb Ügyészség a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség másodfellebbezésben foglalt büntetés kiszabásával kapcsolatos részét változatlanul fenntartotta. Hivatkozott arra, hogy a 8/2015.(IV. 17.) AB határozat alapján az előzetes mentesítésre való érdemességet vizsgálva megállapítható, hogy az eljárás során nem merült fel olyan körülmény, amely a rendőrhöz méltatlan korrupciós bűncselekményt elkövető vádlott érdemességének irányába hatna, ezért előzetes mentesítésben való részesítése nem indokolt.

[17] A Kúria mint harmadfokú bíróság által kitűzött nyilvános ülésen a Legfőbb Ügyészség képviselője a harmadfokú eljárásban tett indítványát változtatás nélkül fenntartotta.

[18] A vádlott védője a nyilvános ülésen felszólalásában indítványozta, hogy a Kúria utasítsa el az ügyészség másodfellebbezésében foglalt indítványát és hagyja helyben a másodfokú bíróság ítéletét. Hivatkozott arra, hogy a megbízhatósági vizsgálat esetében egy mesterségesen kreált helyzetről van szó, amelyre figyelemmel a jogintézménnyel kapcsolatos aggályok alapján azt kell eldönteni, hogy az ennek keretében megvalósított cselekmény veszélyes-e a társadalomra vagy sem. Utalt arra, hogy az előzetes mentesítés kapcsán értékelni kell azt, hogy a vádlott a jogviszonyát azonnal megszüntette. Előadta, hogy abban a mesterségesen generált helyzetben és az ott létrehozott igen gyors, már-már levegő vételnyi időt sem engedő helyzetben megtörtént pénzátadásra figyelemmel nem tudták volna bizonyítani a vádlott tudatállapotát, hogy valójában elfogadta-e vagy sem, egyetértett vagy sem.

[19] **III. A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség fellebbezése alapos.**

[20] 1. A Be. 615. § (1) bekezdése értelmében a másodfokú bíróság ítélete ellen fellebbezésnek van helye a harmadfokú bírósághoz a másodfokú bíróságnak az elsőfokú bíróságéval ellentétes döntése esetén.

[21] A Be. 615. § (2) bekezdés b) pontjára figyelemmel ellentétes a döntés, ha a másodfokú bíróság az első fokon elítélt vádlottat felmentette vagy vele szemben a büntetőeljárást megszüntette.

[22] A másodfokú bíróság a vádlottat az ellene emelt hivatali vesztegetés elfogadásának büntette [Btk. 294. § (1) bekezdés] miatt emelt vád alól felmentette, erre figyelemmel a másodfellebbezés joga megnyílt.

[23] A Be. 615. § (3) bekezdése a) pontja alapján a fellebbezés sérelmezheti az ellentétes döntést.

[24] Az ügyészség másodfellebbezése a Be. 615. § (3) bekezdés a) pontján alapult, az ellentétes döntést sérelmezve a vádlott bűnösségének kimondására irányult.

[25] A Be. 616. § b) pontja szerint a másodfokú bíróság ítélete ellen fellebbezésre jogosult az ügyészség is.

[26] A Be. 617. §-a szerint a harmadfokú bírósági eljárásban a másodfokú bírósági eljárásra vonatkozó rendelkezéseket az e Részben foglalt eltérésekkel kell értelemszerűen alkalmazni.

[27] A Be. 583. § (4) bekezdésére tekintettel az ügyészség a vádlott terhére is jelenthet be fellebbezést; a fellebbezésében meg kell jelölnie, ha az a vádlott terhére irányul.

[28] Mindezekre figyelemmel a fellebbviteli főügyészségnek a másodfokú bíróság elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztató, és a vádlottat felmentő ítéletével szemben a vádlott terhére, bűnössége megállapítására és büntetés kiszabására irányuló másodfellebbezése joghatályos, az alapján harmadfokú eljárás lefolytatásának van helye.

[29] 2. A Kúria ezt követően vizsgálta a harmadfokú felülbírálat terjedelmét.

[30] A Be. 618. § (1) bekezdése szerint a harmadfokú bíróság

a) a másodfokú bíróság ítéletének

aa) a fellebbezéssel sérelmezett ellentétes döntését,

ab) azon rendelkezését, illetve részét, amelyet az elsőfokú bíróság ítéletének a sérelmezett ellentétes döntéssel összefüggő felülbírálata eredményezett, és

b) az elsőfokú és másodfokú bírósági eljárást arra tekintet nélkül bírálja felül, hogy ki, milyen okból fellebbezett.

[31] A Be. 618. § (2) bekezdésére figyelemmel a harmadfokú bíróság hivatalból dönt az egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező kérdésekben is.

[32] Arra tekintettel, hogy az ellentétes döntés a vád tárgyát képező egyetlen bűncselekményt érinti, és az a felmentésben megnyilvánuló ellentétes döntést támadja, ugyanakkor a felmentésre figyelemmel az ellentétes döntéssel nem érintett része a másodfokú bíróság ítéletének nincs, így a Be. 618. § (3) bekezdésében foglaltak alkalmazására harmadfokú eljárásban nem volt szükség.

[33] Jelen ügyben mindezek alapján a harmadfokú bíróság felülbírálatának terjedelme teljes körű volt.

[34] 3. A Kúria megállapította, hogy jelen harmadfokú eljárásban a tényállás megalapozottsága nem vizsgálható.

[35] A Be. 619. § (1) bekezdése szerint a harmadfokú bíróság a határozatát arra a tényállásra alapítja, amely alapján a másodfokú bíróság az ítéletét meghozta, kivéve, ha a másodfokú bíróság ítélete a fellebbezéssel sérelmezett ellentétes döntés tekintetében megalapozatlan.

[36] A Be. 619. § (4) bekezdése ugyanakkor kimondja, hogy ha a fellebbezést kizárólag a 615. § (3) bekezdés b) pontja vagy a 615. § (4) bekezdése alapján jelentették be, továbbá a fellebbezéssel nem érintett bűncselekmény tekintetében a harmadfokú bíróság nem vizsgálja a másodfokú bíróság ítéletének megalapozottságát és a határozatát a másodfokú bíróság által alapul vett tényállásra alapítja.

[37] A Be. 615. § (4) bekezdése szerint a másodfokú bíróság ítélete elleni fellebbezésben az ellentétes döntés alapját képező tényállás nem támadható, ha

a) az elsőfokú bíróság ítélete ellen kizárólag az 583. § (3) bekezdése alapján jelentettek be fellebbezést, vagy

b) az ellentétes döntés az 590. § (5) bekezdése szerinti felülbírálaton alapul.

[38] A Be. 583. § (3) bekezdés a) pontjára figyelemmel fellebbezésnek van helye kizárólag az előzetes mentesítésre vonatkozó rendelkezést is ideértve a büntetés kiszabására vagy intézkedés alkalmazására vonatkozó rendelkezés ellen is.

[39] Tekintettel arra, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének meghozatalára előkészítő ülésen, a vádlott bűnösségét a váddal egyezően beismerő és tárgyalásról lemondó nyilatkozata alapján került sor; továbbá, hogy az ítélettel szemben kizárólag az ügyész jelentett be fellebbezést a vádlott terhére a büntetés súlyosításának – a szabadságvesztés tartamának, valamint a pénzbüntetés napi tételszámának felemelése – érdekében, ezért a fellebbezés az 583. § (3) bekezdés a) pontja alapján bejelentett. Erre figyelemmel a Be. 619. § (4) bekezdése alapján a Kúria mint harmadfokú bíróság nem vizsgálta a másodfokú bíróság ítéletének megalapozottságát és a határozatát a másodfokú bíróság által alapul vett tényállásra alapította.

[40] A Kúria egyebekben megállapította, hogy már a másodfokú bíróság sem vizsgálhatta az elsőfokú bíróság által megállapított, váddal egyező tényállás megalapozottságát, figyelemmel a Be. 590. § (3) bekezdésében foglaltakra.

[41] A Kúria mindezekre figyelemmel az első- és másodfokú bíróság által megállapított, azonos és irányadó tényállás alapján vizsgálta felül a másodfokú bíróság ítéletét.

[42] 4. A Kúria a harmadfokú felülvizsgálat során megállapította, hogy az első- és másodfokú bíróság nem vétett olyan eljárási szabályt, amelyre tekintettel a Be. 608. § (1) bekezdése alapján, a súlyosítási tilalom megsértése miatt vagy a 607. § (1) bekezdés b) pontjában meghatározott ok törvénysértő megállapítása miatt a másodfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezésének volna helye, figyelemmel a Be. 625. §-ában foglaltakra.

[43] **IV.** A Kúria megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a vádlott bűnösségét törvényesen állapította meg, és a másodfokú bíróság által a vádlott felmentése törvénysértő volt.

[44] A harmadfokú felülbírálat tárgya e körben lényegében az, hogy az elsőfokú ítélet szerint a vádlott bűncselekményt követett el, a másodfokú ítélet szerint viszont nem.

[45] Eldöntendő kérdés az irányadó tényállás szerinti vádlotti magatartás minősítése, ami anyagi jogi kérdés.

[46] Tévedett a másodfokú bíróság, amikor a vádlottat az ellene emelt vád alól bűncselekmény hiányában felmentette.

[47] A másodfokú bíróság eltérő jogi következtetésének lényege az volt, hogy

- a jelen ügyben a vélt bűncselekményre kialakított ítélkezési gyakorlat szerint kell eljárni, és még a vádlott beismerő vallomása mellett sincs helye büntetőjogi felelősségre vonásnak, mivel az elkövető tévesen gondolja azt, hogy bűncselekményt valósított meg;

- ez a megállapítás a megbízhatósági vizsgálat során elkövetett tényállásszerű magatartásra is vonatkoztatható;

- a megbízhatósági vizsgálat során, mesterséges élethelyzetben a hatóság által motivált cselekménynek nincs társadalomra veszélyessége, az a védett jogtárgyat eleve nem képes megsérteni.

[48] A másodfokú katonai tanács mindhárom vonatkozásában téves jogi álláspontot fogalmazott meg. A Kúria jelen tanácsa e körben egyetért a Legfőbb Ügyészség által jelen ügyben megjelölt eseti döntéseken alapuló álláspontjával.

[49] Helytállóan utalt a Legfőbb Ügyészség arra, hogy az ítélőtábla által hivatkozott EBH 2012.B.4. számon közzétett eseti döntés jelen ügyben nem irányadó, mivel az abban alapul vett tényállás sem a bűncselekmény jellegét, sem a tárgyi oldal elemeit, sem pedig az alanyi oldalt illetően nem hozható kapcsolatba a jelen büntetőüggyel.

[50] Az eseti döntés alapjául szolgáló tényállás lényege szerint ugyanis az elkövető ellátatlanul hagyta az eleve holtan született csecsemőjét. Az eldöntendő kérdés abban az ügyben az volt, hogy a vádlott cselekményét az alkalmatlan kísérlet szabályai szerint kell-e elbírálni és ekként a felelősségét megállapítani, vagy bűncselekmény hiányában felmentő ítéletet kell-e hozni.

[51] A Legfelsőbb Bíróság abban az ügyben úgy foglalt állást, hogy ha hiányzik a jogi tárgy (adott esetben az emberi élet), mint a tárgyi oldal olyan szükséges ismérve, amely már önmagában fogalmilag kizárja az emberölés büntetetének megkezdését, a bűncselekményt sem megkezdeni, sem befejezni nem lehetséges, a bűnös szándékkal célba vett eredmény objektíve nem érhető el, vagyis a bűncselekmény kísérleti stádiumba sem juthat el.

[52] A vélt (putatív) bűncselekmény kétségtelenül nem bűncselekmény. Azt jelenti, hogy az elkövető a cselekményét tévesen azért tartja büntetendőnek, mert egy valóságban nem létező büntetőjogi tényállás meglétét, illetve megvalósulását hiszi, vagyis jogilag tiltottnak gondol egy olyan cselekményt, amelyet a törvényhozó valójában nem tilalmazott. A büntetlenül maradási ez esetben az magyarázza, hogy nem az elkövető téves elképzelése, hanem kizárólag a büntető törvény valós rendelkezése lehet a megvalósított magatartás büntetendőségének az alapja (Kúria Bhar.III.148/2025/5. számú határozat).

[53] Jelen ügyben nyilvánvalóan nem erről van szó. A hivatali vesztegetés elfogadása büntetőjogilag tilalmazott, közismerten büntetéssel fenyegetett magatartás volt, szóba sem kerülhet, hogy a vádlott tévesen feltételezte azt, hogy a cselekménye bűncselekmény. Éppen ellenkezőleg, a hivatalos személy vádlott pontosan tisztában volt a cselekménye jogilag tilalmazott voltával.

[54] A másodfokú bíróság ítéletének indokolása valójában ebben a körben is azon jogi indokolás részét képezi, amely szerint, ha megbízhatósági vizsgálat keretei között, a hatóság által ellenőrzés alatt tartott módon elkövetett cselekmény esetében a társadalomra veszélyesség hiányzik. Ilyenkor a vádlott úgy véli – az ítélőtábla álláspontja szerint – mégsem valósít meg bűncselekményt, mert bár az ugyan tényállásszerű és jogellenes, azonban a társadalomra veszélyessége hiányzik.

[55] Az ítélőtábla ezen álláspontja azonban téves és ellentétes a Kúria töretlen gyakorlatával.

[56] A Btk. 294. § (1) bekezdése szerint az a hivatalos személy, aki a működésével kapcsolatban jogtalan előnyt kér, a jogtalan előnyt vagy ennek ígéretét elfogadja, illetve a rá tekintettel harmadik személynek adott vagy ígért jogtalan előny kéréssel, vagy elfogadójával egyetért, büntetett miatt 1 évtől 5 évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő.

[57] A Btk. XXVII. fejezetében szabályozott korrupciós bűncselekmények védett jogi tárgya a közélet tisztasága. A passzív hivatali vesztegetés bűncselekmény jogi tárgya a közélet tisztaságához, a hivatalos személyek szabályszerű, befolyásmentes működésébe vetett bizalom megóvásához fűződő társadalmi érdek védelme.

[58] A bűncselekmény elkövetése megvalósul, ha a hivatalos személy a működésével kapcsolatban jogtalan előnyt kér, vagy a jogtalan előnyt, illetve ennek ígéretét elfogadja. Megvalósul akkor is, ha a hivatalos személy a rá tekintettel harmadik személy által kért, vagy ilyen személynek adott vagy ígért jogtalan előny kéréssel, vagy elfogadójával egyetért.

[59] A bűncselekmény elkövetője kizárólag hivatalos személy lehet [Btk. 459. § (1) bekezdés 11. pont].

[60] A hivatali vesztegetés elfogadása bűncselekményének változatlan kiinduló pontja, hogy a hivatalos személy a közhatalom részese. Működésével szemben alapvető követelmény, hogy a közhatalmat az őt terhelő közfeladat végzésére használja. Ennek elengedhetetlen

feltétele, hogy hatáskörében marad, és a hatáskörébe tartozó feladatkört, az egyes ügyeket részre hajlás nélkül intézi.

[61] A hivatalos személy mivoltot, a hivatalos személy hatáskörét és feladatkörét a jogszabály meghatározza, azonban – értelemszerűen – a jogszabály nem vezeti le teljes részletességgel a közfeladat teljesítésének cselekvési módját, a hivatalos személy viselkedési szabályait.

[62] Kétségtelen, hogy a hivatalos személy hatáskörének gyakorlása, feladatkörének teljesítése konkrét cselekvésben nyilvánul meg, amelyhez adott esetben mérlegelési jogkör is járulhat, ami alatt azonban nem korlátlan cselekvési szabadságot kell érteni.

[63] Bármilyen tág is ez a jogkör, a hivatalos személyt mindenképpen köti az az általános szabály, hogy pártatlanul kell mérlegelnie, tárgyilagosan, részre hajlás nélkül kell eljárnia.

[64] Ez pedig valójában jogi, normatív követelmény, hivatali kötelesség, aminek tudata a hivatalos személy oldalán elvárt, a környezete számára pedig közismert, a hivatalos személy iránti közbizalom lényege.

[65] A megbízhatósági vizsgálat lényege végső soron az arról való meggyőződés igénye, hogy a hivatalos személy tisztában van-e az ekként meghatározott kötelezettségeivel, és hogy a vele szemben támasztott jogi és társadalmi elvárásoknak megfelelően cselekszik-e.

[66] Amennyiben nem, az általa megvalósított magatartás sérti a korrupciós bűncselekmények jogi tárgyaként meghatározott, ekként büntetőjogilag védett közélet tisztaságát. Az elvárttal szembeni cselekvés, vagyis a tényállásszerű magatartás tanúsítása aktuálisan akkor is jogtárgyat sértő (társadalomra veszélyes), ha a véghez vitele éppen a felfedéssel, megismerhetővé tétele érdekében folytatott, szabályozott keretek közötti eljárás, megbízhatósági vizsgálat során történik.

[67] Ez jelenik meg a Kúria következetes ítélkezési gyakorlatában [Bhar.I.1826/2017/7. (EBH 2018.B.16.), Bhar.I.1857/2017/6., Bhar.II.1383/2020/3., Bhar.I.1375/2022/5. (BH 2023.268.), Bhar.III.827/2023/6., Bhar.III.148/2025/5.].

[68] Mindez nem jelenti azonban azt, hogy valamely esetben ne lehetne olyan körülmény, amely az elkövetőnek felrótt magatartás társadalomra veszélyes jellegét kivételes jelleggel kizárná.

[69] Ez állapítható meg a másodfokú bíróság által hivatkozott EBH 2108.B.1. számon közzétett Bhar.I.520/2017/3. számú ügyben, amelyben a megbízhatósági vizsgálatot folytató tárgyalótiszt az előzetesen kidolgozott és jóváhagyott végrehajtási terv kereteit túllépve, a fokozatosság követelményét megsértve úgy adott át kéretlenül pénzt az elkövetőnek, hogy ezzel őt kész tények elé állította, a helyes és a rossz cselekvés közti választási lehetőséget kizárta.

[70] A Kúria rámutat, hogy ezen határozat maga is tartalmazza, hogy „(...) nem a megbízhatósági vizsgálat létjogosultságát kérdőjelezi meg (minthogy jogalkalmazó, és nem jogalkotó, vagy a jogszabály Alaptörvénynek való megfelelését végző Alkotmánybíróság révén, ezt nem is teheti), és nem általános érvénnyel mondja ki, hogy a megbízhatósági vizsgálat keretében elkövetett hivatali vesztegetés elfogadásának társadalomra veszélyessége hiányzik {hivatkozott határozat [44] bekezdés}.

[71] A Kúria Bhar.I.1826/2017/7. számú és a Bhar.I.1857/2017/6. számú határozata ezt megerősítette azzal, hogy rögzítette: az idézett közzétett elvi határozat nem minden, megbízhatósági vizsgálat keretében elkövetett hivatali vesztegetés elfogadása büntetttére vonatkozik. Minden ügyben az eset összes körülményei alapján kell megállapítani, hogy a vádlott vesztegetési cselekménye veszélyes-e a társadalomra.

[72] A Btk. 4. § (1) bekezdése szerint bűncselekmény az a szándékosan vagy – ha e törvény a gondatlan elkövetést is büntetni rendeli – gondatlanságból elkövetett cselekmény, amely veszélyes a társadalomra, és amelyre a törvény büntetés kiszabását rendeli.

[73] A Btk. 4. § (2) bekezdése értelmezi is a társadalomra veszélyes cselekmény fogalmát, eszerint társadalomra veszélyes cselekmény az a tevékenység vagy mulasztás, amely mások személyét vagy jogait, illetve Magyarország Alaptörvény szerinti társadalmi, gazdasági rendjét sérti vagy veszélyezteti.

[74] A hivatkozott törvényhely végső előterjesztői indokolása szerint ezen bűncselekmény-fogalom megegyezik a korábbi büntető törvénykönyvbéli fogalommal, amelynek elemei: a tényállásszerűség (büntetni rendeltség), a társadalomra veszélyesség, és a bűnösség (szándékosság vagy gondatlanság). Ezen elemek közül az új Btk.-ban csak a társadalomra veszélyesség definíciója változott kisebb mértékben: előbb az egyéni jogok, másodsorban Magyarország Alaptörvény szerinti rendjének sérelme, illetve veszélyeztetése jelenik meg a felsorolásban.

[75] A jogirodalomban megjelenő álláspontok szerint a külföldi és a magyar büntető jogtudomány évtizedeken keresztül a jogellenesség fogalmát használta, mégpedig kizárólag formális értelemben, vagyis a jogellenesség annyit és csak annyit jelentett, hogy a cselekmény jogszabálysértő. A bűncselekmény jogellenességének ezen értelmezése azonban válasz nélkül hagyta azt a kérdés, hogy a jogalkotó milyen okokra és körülményekre figyelemmel nyilvánít egy cselekményt bűncselekménnyé, illetve, hogy minden büntető jogszabályba ütköző magatartás bűncselekményt valósít-e meg [Belovics Ervin, „Az érték-érdek összeütközések, mint a büntetendőséget kizáró okok”, Phd. dolgozat, 2007. (9. oldal), Földvári József: Az egység és halmazat határesetei a büntetőjogban Kjk, Budapest, 1962. 59-60. oldal]. A Btk. szabályozása a korábbi, Büntető Törvénykönyvről szóló 1978. évi IV. törvény dogmatikai megközelítésének megfelelően külön választja a formális jogellenességet (jelen esetben a tényállásszerűséget értve ez alatt) és a társadalomra veszélyességet, amely a formálisan a jogellenesen magatartás jogvédett érdeket vagy értéket sértő vagy veszélyeztető voltát jeleníti meg.

[76] Nem kétséges tehát, hogy a törvényi szabályozás alapján a bűncselekménynek nem csak tényállásszerűnek, de társadalomra veszélyesnek is kell lennie. A társadalomra veszélyesség ebből a megközelítésből a jogalkotó által büntetendőnek nyilvánított cselekvés vagy mulasztás büntetendővé nyilvánításának oka, melynek alapja azon megítélés, hogy az ilyen cselekvés vagy mulasztás (magatartás) társadalomra káros. A magatartás társadalomra veszélyessége miatt van tehát szükség arra, hogy a törvényhozó büntetés kilátásba helyezésével igyekezzék meggátolni az ilyen jellegű magatartások tanúsítását. E végből alkot a törvényhozó törvényi magatartást (ahogy azt Földvári József is kifejtette a korábban hivatkozott művében, 64. oldal.). A társadalomra veszélyesség végső soron így a büntetendő magatartás által előidézett vagy célba vett eredményben jelenik meg. Mivel a magatartás különböző eredményeket hozhat létre és a büntetőjogot ezek közül az érdekli, amely a jogi tárgyon bekövetkezett változásban fejeződik ki, így a társadalomra veszélyesség megállapítása szempontjából döntő jelentősége van a magatartással sértett vagy fenyegetett személyének vagy jogainak, illetve Magyarország Alaptörvény szerinti társadalmi, gazdasági vagy állami rendjének, így végső soron az azt megjelenítő jogi tárgynak. A jelenlegi törvényi szabályozás megköveteli azt, hogy a bűncselekmény megvalósulásának vizsgálatakor a jogalkalmazó a tényállásszerűség és a jogellenesség vizsgálata mellett a cselekmény társadalomra veszélyességét is vizsgálja. A tényállásszerűség ugyanakkor alapvetően magában foglalja a védett jogi tárgy sérelmét, így társadalomra veszélyesség hiányát kizárólag az olyan tényállásszerű magatartás esetében lehet megállapítani, amely atipikus módon nem sérti a büntetőjogi szabályokkal védeni rendelt jogi tárgyat, vagyis az adott

elkövetés összes körülménye alapján az elkövető által kifejtett magatartás az adott körülmények között nem sérti a büntetendővé nyilvánítás alapjául szolgáló egyéni és társadalmi érdekeket.

[77] A társadalomra veszélyesség lényegében a jogalkotó által törvényi követelményként megjelenített materiális jogellenesség, amelyet (a jogalkotói indokolást is figyelembe véve) a törvény a tényállásszerűségben megjelenő formális jogellenesség mellett a bűncselekményszervezés fogalom nélkülözhetetlen törvényi elemeként szabályoz. A formális jogellenesség (a tényállásszerűség) abban az esetben jeleníti meg a társadalomra veszélyességet (a materiális jogellenességet) is, ha a jogalkotó által kifejezetten a büntető törvényben meghatározott, a cselekmény társadalomra veszélyességét kizáró okok nem állnak fenn és a tényállásszerű magatartás a cselekmény objektív körülményei alapján a büntetendővé nyilvánítás alapjául szolgáló, a bűncselekmény jogi tárgyában megjelenő érdeket sérti vagy veszélyezteti.

[78] Mindebből az is következik, hogy amennyiben egy adott magatartás tényállásszerű, a cselekmény tekintetében nem áll fenn büntethetőséget kizáró ok, és az érintett magatartás a büntetendővé nyilvánítás indokául szolgáló jogalkotói érdeket megjelenítő védett jogi tárgyat sérti vagy veszélyezteti, úgy a magatartás társadalomra veszélyességének hiányát megállapítani nem lehet. A társadalomra veszélyesség hiányát az érintett magatartás objektív jellemzői, és nem az elkövető személyében megnyilvánuló szubjektív jellemzők alapján kell megítélni. A cselekmény társadalomra veszélyessége ugyanis magában a magatartásban nyilvánul meg, nem pedig az elkövető ehhez való viszonyulásában. Amennyiben a társadalomra veszélyességet magában hordozó és tényállásszerű magatartás esetében az elkövetőnek a magatartáshoz fűződő viszonya zárja ki a büntethetőséget, úgy azt ennek körében kell értékelni (társadalomra veszélyességben tévedés).

[79] Társadalomra veszélyesség teljes hiányában felmentésnek csak abban az esetben van helye, ha a formálisan jogellenes (tényállásszerű) cselekmény esetében annak materiális jogellenessége (társadalomra veszélyessége) teljesen hiányzik. Ennek alapjául szolgálhat a törvényben megjelenített büntethetőséget kizáró ok, illetve az, ha a tényállásszerű magatartás objektív jellemzőit tekintve a védett jogi tárgyat nem sérti vagy veszélyezteti. Ennek megítélésekor ugyanakkor figyelmen kívül marad az, hogy a cselekmény lefolyását és eredményét a hatóságok figyelemmel kísérik vagy sem. Amennyiben a bűnüldöző hatóságok tudomást szereznek egy bűncselekmény jövőbeli elkövetéséről, és azt a birtokukba jutott információk alapján végig kísérik, pl. a kábítószer megszerzését követően annak forgalomba hozatali szándékkal történő átadására irányuló magatartást szervezett akció keretében figyelemmel kísérik, majd annak lefolytatása során az átadás pillanatában az ellenőrzés alatt tartott bűncselekményt további folyásában az elkövetők elfogásával megakadályozzák) nyilvánvalóan nem változtat azon, hogy a tényállásszerű cselekmény a védeni kívánt jogtárgyat sértette, illetve veszélyeztette.

[80] Jelen ügyben nem merült fel olyan körülmény, amely a vádlottnak felrótt magatartás társadalomra veszélyességét kizárná.

[81] A vádlott jogtalan cselekményhez való következetes hozzáállása a közélet tisztaságát, a hivatalos személyek szabályszerű, befolyásolástól mentes működéséhez vetett bizalmat egyértelműen sértette.

[82] Nem vitás, hogy a bűncselekmény elkövetésekor a vádlott szolgálatban lévő hivatalos személy volt.

[83] A Btk. 459. § (1) bekezdés 11. pontja szerint hivatalos személy a központi államigazgatási szervnél közhatalmi feladatot ellátó vagy szolgálatot teljesítő személy, akinek a tevékenysége a szerv rendeltetésszerű működéséhez tartozik.

[84] A központi államigazgatási szervekről, valamint a kormány tagjai és az államtitkárok jogállásáról szóló 2010. évi XLIII. törvény (2) bekezdés d) pontjára figyelemmel központi államigazgatási szerv a rendvédelmi szerv. A hivatkozott törvény 1. § (5) bekezdés a) pontja alapján a rendőrség rendvédelmi szerv.

[85] Az irányadó tényállás szerint a Készenléti Rendőrség hivatásos állományába tartozó volt rendőrőrmester vádlottal szemben a Nemzeti Védelmi Szolgálat megbízhatósági vizsgálat lefolytatását rendelte el, melynek keretében 2023. március 12. napján a szolgálati időn kívül a tárgyalótiszt kapcsolatba lépett a vádlottal, aki ekkor másodállásban egy körömszalomon dolgozott. A tárgyalótiszt a körömszalom szolgáltatását igénybe véve beszélgetést kezdeményezett a vádlottal, aki beszámolt arról, hogy rendőrként teljesít szolgálatot, valamint a szolgálati feladatairól. A beszélgetés során a tárgyalótiszt előadta a vádlottnak, hogy a társával hoszteszek közvetítésével foglalkozik, mellyel kapcsolatban a vádlott nagy érdeklődést mutatott, a felvetődött hosztesz munka reményében telefonszámot cseréltek és megbeszélték a következő találkozó időpontját, amelyre ugyancsak szolgálati időn kívül, 2023. március 16. napján került sor. Az újabb megbeszélés során a tárgyalótiszt felhívta a vádlott figyelmét arra, hogy a hosztesz szolgáltatásból mindössze alkalmi bevételre tehet szert, valamint arról is tájékoztatta, hogy az új, illetve a régi hosztesz szolgáltatást megrendelő ügyfeleiket visszatérően minden esetben ellenőrzik a hosztesz lányok biztonsága érdekében. A tárgyalótiszt és a vádlott 2023. március 20. napján 19 óra 50 perc körüli időben szolgálati időn kívül ismételten találkoztak a vádlott tartózkodási helye előtt. A tárgyalótiszt a szolgálati gépjárművében folytatott beszélgetés során emlékeztette a vádlottat a korábban elmondottakra, miszerint minden hosztesz szolgáltatást igénybe vevő ügyfelet előzetesen leellenőriztetnek a rendőrség által használt ügyviteli rendszerekben, amelyet korábban is egy rendőrlány végzett. A tárgyalótiszt beszámolt egy aktuális megrendelő személyről, akinek sürgőssé vált a leellenőrzése. Ekkor a vádlott felajánlotta, hogy amint szolgálatba lép, a Robotzsaru rendszerből lekéri a tárgyaló tiszt által megjelölt személy bűnügyi adatait és azokat a tárgyalótisznak Viber alkalmazáson keresztül elküldi. A lekérés érdekében a tárgyalótiszt átadta a vádlottnak a nevet és az ahhoz tartozó személyi adatokat tartalmazó papírt. A tárgyalótiszt ezt követően a vádlottnak a Robotzsaru rendszerben történő adatlekéréseért, így működésével kapcsolatban jogtalan előnyként 100.000 forintot adott át, amelyet a volt rendőrőrmester vádlott elfogadott, átvett.

[86] Az irányadó tényállás alapján megállapítható, hogy a vádlott hivatali minőségében, a rendőrség hivatásos állományú tagjaként maga ajánlotta fel, hogy hivatalos eljárásával össze nem függő módon a rendőrség hivatali rendszerében keresést végez, és egy érintett személy nyilvántartásban szereplő adatait saját későbbi magáncélú megbízása érdekében egy magánszemélynek átadja. A vádlott erre a tárgyalótiszttal történő harmadik találkozásán vállalkozott, az annak alapjául szolgáló helyzetben tisztában volt, a tárgyalótiszt által kért, általa nyilvánvalóan tudottan jogellenes magatartás lefolytatására vállalkozott, majd az általa vállalt kötelezettségszegésért cserébe részére felajánlott pénzösszeget elfogadta, azt átvette. A következetes ítélkezési gyakorlat szerint a hivatalos személy működése és a jogtalan előny ígérese, átadása, elfogadása között akkor a legszorosabb a kapcsolat, ha az általa intézett ügyben történik; ámde a tényállásszerűséghez szükséges kapcsolat – miként jelen esetben is – a konkrét ügytől függetlenül is, szélesebb körben megállapítható; pusztán az a törvényi követelmény, hogy a hivatali működés legyen az előny kerete, alapja (Kúria Bfv.I.188/2012/5. számú, Bfv.I.10/2011/5. számú döntés).

[87] Mindezekre figyelemmel a vádlott cselekménye tényállásszerű, mindenben megfelel a Btk. 294. § (1) bekezdésében írt hivatali vesztegetés elfogadása tényállásának.

[88] A cselekmény ugyanakkor nem alkalmas a Btk. 294. § (3) bekezdésében foglalt minősített eset megvalósítására. Kétségtelen, hogy a megbízhatósági vizsgálatot végző szerv

egy előre meghatározott terv szerint hajtotta végre az ellenőrzést, a tárgyalótiszt a terv szerint járt el, vagyis a mesterségesen előidézett helyzet mindvégig az ellenőrzést végző szerv kontrollja alatt volt.

[89] A megbízhatósági vizsgálat a jellegéből adódóan nem valódi szituáció. Ebből jelen ügyre vonatkozóan az is következik, hogy a kialakított élethelyzethez konkrét, egyedi ügyhöz köthető, abból eredő valódi kötelességszegés, hivatali helyzettel visszaélés nem kapcsolódott, az ellenőrzést végző szerv kontrollja miatt nem is kapcsolódhatott. Következésképpen ténybeli alap hiányában, általános felvetésre, feltételezésre alapozva az elkövetőre súlyosabb következménnyel járó minősített eset megállapítása nem lehetséges {Kúria Bfv.III.827/2023/6. számú döntés [119]-[120] bekezdés}.

[90] Ez az ellenőrzött magatartás ugyanakkor nem zárja ki a cselekmény társadalomra veszélyességét. A vádlott magatartása egyértelműen sértette a büntetendővé nyilvánítás alapjául szolgáló érdekeket, Magyarország Alaptörvény szerinti társadalmi, állami rendjét. Az Rtv. 1. § (1) bekezdésére figyelemmel – egyebek mellett – a Rendőrség feladata Magyarország Alaptörvénye 46. cikk (1) bekezdésére figyelemmel a bűncselekmények megakadályozása, felderítése, a közbiztonság, a közrend védelme. A rendőrség a Rtv. 1. § (2) bekezdés 1. pontja alapján ennek megfelelően feladataként végzi a bűncselekmények megelőzését is. A rendőrség hivatásos állománya tagjának olyan magatartása, amely nem a bűncselekmények megelőzésére, felderítésére, hanem éppen azok elkövetésére irányul, a felsoroltak szerint sérti Magyarország Alaptörvénye szerinti társadalmi állami rendjét, és veszélyezteti a hivatali vesztegetés elfogadását büntetendő törvényi tényállás által védett közélet tisztaságát, a hivatalos személyek szabályszerű, befolyásmentes működésébe vetett bizalmat. Ezért a vádlott magatartása objektív jellemzőit figyelembe véve veszélyes a társadalomra, társadalomra veszélyességét nem szünteti meg az, hogy annak elkövetésére a hatóság által ellenőrzött környezetben került sor. A vádlott jelen ügyben önállóan, saját döntéséből vállalkozott a tényállásszerű magatartás kifejtésére, valódi döntési lehetőséggel rendelkezett, a bűncselekmény elkövetésére irányuló döntését szabad elhatározásából hozta meg. Amennyiben elfogására nem került volna sor, vállalkozásának megfelelően a rendőrség nyilvántartási rendszeréből hivatalos eljárás nélkül adatokat szerzett volna meg, és azokat az ellenértékként átvett pénzösszeg fejében arra illetéktelen személynek adta volna át, így magatartásának társadalomra veszélyességéhez kétség nem férhet. Emiatt önmagában annak a ténynek, hogy a hivatali vesztegetés elfogadása befejezett bűncselekményét megvalósító magatartás mellett az annak tárgyát képező, önmagában hivatali visszaélést megvalósító további magatartást már nem fejtette ki, mert azt az ügyben eljáró hatóságok megszakították, a már megvalósult bűncselekmény tekintetében a cselekmény társadalomra veszélyességére nem volt hatása. Ugyanakkor, ahogy a Kúria korábban kifejtette, a megbízhatósági vizsgálat mesterségesen előidézett, ellenőrzés alatt tartó helyzetéből következik, hogy a bűncselekmény minősített esetének megvalósulása az eset objektív körülményei alapján kizárt volt.

[91] A Kúria állandó gyakorlatára figyelemmel megvizsgálta a megbízhatósági vizsgálat lefolytatása és az eljárás során beszerzett bizonyítékok felhasználhatósága kérdéskörében korábbi gyakorlata alapján figyelembe vett döntéseket.

[92] Az Emberi Jogok Európai Bíróságának (EJEB) Teixeira de Castro kontra Portugália ügyben az eljáró nyomozó pénzt ígérve arra bírta rá a panaszt, hogy részükre kábítószer szerezzon be. Amikor a kábítószer átadására sor került, a panaszt letartóztatták, és vele szemben büntetőeljárás indult, amely nyomán szabadságvesztésre ítélték. Az EJEB megállapította, hogy a panaszossal szembeni eljárás megsértette az Európai Emberi Jogok Egyezménye 6. cikk 1. pontját, amely a tisztességes tárgyaláshoz való jog. Az EJEB érvrendszerében szubjektív és objektív érvek egyaránt megjelennek, amelyek összefoglalása szerint egyrészt a hatóságnak nem volt oka feltételezni, hogy a panaszos kábítószer-kereskedő

lenne, vele szemben sem büntetőeljárás, sem operatív nyomozás nem volt folyamatban, továbbá büntetlen előéletű volt. Másrészt a hatósági felbujtásra nem szabályozott eljárás keretei között, tehát külön hatósági engedély nélkül került sor. Harmadrészt, a fedett nyomozók túllépték a fedett nyomozói tevékenység határát, amikor bűncselekmény elkövetésére ösztönözték a címzettet (aktív magatartás). Negyedszer nem bizonyítható, hogy a panaszos elkövette volna a bűncselekményt a fedett nyomozók fellépése nélkül is.

[93] Mindezek alapján az EJEB a tisztességes tárgyaláshoz való jog sérelmét állapította meg, amelynek folyományaként a fedett nyomozási tevékenység révén beszerzett bizonyítékok törvényesen nem lettek volna felhasználhatóak a büntetőeljárásban. A panaszosnak kártalanítást ítélt meg az EJEB.

[94] A Ramanauskas kontra Litvánia ügyben az EJEB szerint törvénytelen hatósági felbujtás akkor állapítható meg, amikor a hatóság tagjai olyan befolyást gyakorolnak az elkövetőre, amely által olyan bűncselekmény elkövetésére bujtják fel, amelyet egyébként nem követett volna el, annak érdekében, hogy lehetővé tegyék a bűncselekmény megállapítását és a büntetőeljárás megindítását.

[95] A Bannikova kontra Oroszország ügyben az EJEB kifejtette, hogy a fedett nyomozás önmagában nem sérti a tisztességes tárgyaláshoz való jogot, de a törvénytelen hatósági felbujtás veszélye miatt a használatát egyértelmű korlátok közé szükséges szorítani. Vizsgálni kell ebben a körben, hogy az elkövető a hatóság fellépése nélkül elkövette volna-e a bűncselekményt, amelyre abból kell következtetést levonni, hogy az elkövető büntetett előéletű-e, vagy legalábbis került-e a hatóság látókörébe, ezáltal felmerülhet-e részéről a bűncselekmény megvalósítása. Vizsgálandó az elkövető jártassága, illetve, hogy a bűncselekményből anyagilag részesedik-e. Lényeges továbbá, hogy a fedett nyomozók részéről aktív fellépés történt, vagy csupán „csatlakoztak” a bűncselekményhez. Az aktív fellépés is lehet jogszerű, ilyenkor azonban külön vizsgálni szükséges, hogy a fedett nyomozók nyomást gyakoroltak-e az elkövetőre (pl. kitartó ösztönzés, kiemelkedő előny kilátásba helyezése stb.).

[96] A fedett nyomozás csak akkor jogszerű, ha hatósági felügyelet mellett zajlik, amelyre az EJEB szerint a leghatékonyabb a bírói kontroll, ugyanakkor megfelelő garanciális szabályok és biztosítékok megléte esetén ügyészi vagy más hatósági felügyelet is megfelelő lehet.

[97] Az EJEB kifejtette, hogy a nemzeti bíróságokat a beismerő vallomás sem mentesíti az alól, hogy a vádlott esetleges törvénytelen hatósági felbujtásra történő hivatkozását kivizsgálják.

[98] A Kúria a rendelkezésre álló iratok alapján e körben megállapította, hogy a Készenléti Rendőrség hivatásos állományába tartozó volt rendőrőrmester vádlottal szemben a Nemzeti Védelmi Szolgálat a 30310/10/275/2025.Tük. számú határozatával megbízhatósági vizsgálat lefolytatását rendelte el. A megbízhatósági vizsgálat alapjául az szolgált, hogy olyan információ merült fel a terhelttel szemben, mely szerint jelentősebb pénzösszeget kíván szerezni, amiért akár bűncselekmények elkövetésére is hajlandó lenne. A felmerült információk tartalmazták a vádlott másodállását és az abból származó rendszeres jövedelmét. A felmerült információk szerint a vádlott jogkövetése megkérdőjelezhető, nem kizárható, hogy anyagi ellenszolgáltatásért cserébe bűncselekményt követhet el vagy azok elkövetéséhez segítséget nyújthat, melyhez hivatásos szolgálati viszonyát is felhasználja, illetve szolgálata teljesítési ideje alatt követ el bűncselekményt, illetőleg azok elkövetéséhez segítséget nyújt. A megbízhatósági vizsgálat elrendelésére és lebonyolítására a jogszabályok betartásával került sor, a tárgyalótiszt az előre meghatározott, kialakítani célzott élethelyzetet nem lépte túl, a végrehajtási tervnek megfelelően járt el. A tárgyalótiszt a végrehajtási tervtől nem tért el, a vádlottat nem befolyásolta, a vádlottnak valós választási lehetősége volt, a döntés alapjául

szolgáló tényeket a többszöri találkozó alapján időben megismerte, a kötelességének megszegésére önként, még azelőtt vállalkozott, hogy részére az ellenértéket a tárgyaló tiszt felajánlotta. A felajánlott összeg nem tekinthető olyan nagyságúnak, amely a döntés önkéntességét befolyásolta volna. A végrehajtási terv tartalmazta, hogy ha a vádlott a jogtalan kérés teljesítését visszautasítja, az ajánlatot nem lehet megújítani, módosítani és nem lehet a tárgyaló által a vádlottat kitaróan ösztönözni a jogsértő magatartás elkövetésére.

[99] A megbízhatósági vizsgálat törvényes lefolytatására figyelemmel az annak során keletkezett bizonyítékok alapján megállapítható, hogy a vádlott tisztában volt azzal, hogy magatartása jogellenes, mivel éppen ő maga vetette fel a tárgyaló tisztnek, hogy reméli, nem a Nemzeti Védelmi Szolgálat részéről van, és a pénz elfogadását követően a Terrorrelhárítási Központ munkatársai nem fogják majd elfogni.

[100] A rendelkezésre álló iratok alapján megállapítható, hogy a vádlottal szemben a hatóságok megalapozottan, jogilag szabályozott keretek között jártak el, a vizsgálat elrendeléséről szóló határozatot az ügyész jóváhagyta, a tárgyaló tiszt a végrehajtási tervtől nem tért el, a számára hatósági határozatban biztosított eszközöket használta az ellenőrzés során, annak korlátait nem lépte túl, a vádlottat nem helyezte nyomás alá, vele szemben más tiltott vagy tisztességtelen módszert nem alkalmazott. A megbízhatósági vizsgálat megfelelt az EJEB által kidolgozott kritériumoknak, így nem járt a tisztességes eljáráshoz fűződő jog megsértésével sem.

[101] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség álláspontja helytálló a tekintetben, hogy előkészítő eljárás lefolytatása a Be. 339. § (3) bekezdése alapján a rendőrség belső bűnmegelőzési és bünfelderítési feladatokat ellátó szerve számára lehetőség és nem törvényi kötelezettség, így annak esetleges elmaradása a helyette alkalmazott megbízhatósági vizsgálatot önmagában nem teszi tisztességtelenné, az annak során beszerzett bizonyítékokat pedig törvénytelenné.

[102] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség helyesen hivatkozott arra is, hogy a megbízhatósági vizsgálat – a büntetőeljárás keretein kívül – állami provokációnak nem tekinthető, mivel az állam jogosult, egyben köteles is ellenőrizni, hogy a rendvédelmi szervek állománya mennyiben alkalmas feladatai ellátására, azaz munkaköri kötelességei teljesítésére és amennyiben a vizsgálat alá vont személy olyan kötelességszegő magatartást tanúsít, amely büntető törvénybe ütközően tényállásszerű, akkor annak következménye a büntető feljelentés (Kúria Bhar.1826/2017/7., Bhar.1857/2017/6.).

[103] Az Rtv. 7/C. § (1) bekezdése alapján, ha a megbízhatósági vizsgálat során bűncselekmény gyanújára utaló adat merül fel, a belső bűnmegelőzési és bünfelderítési feladatokat ellátó szerv a megbízhatósági vizsgálat befejezését követően haladéktalanul feljelentést tesz a hatáskörrel rendelkező szervnél.

[104] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség helytállóan hivatkozott a cselekmény társadalomra veszélyessége megítélése körében a Kúria Bhar.1826/2017/7., Bhar.1856/2017/6., Bhar.1383/2020/3., Bhar.1375/2022/5. és a Bhar.827/2023/6. számú döntéseire.

[105] A Kúria gyakorlata e körben következetes és egyirányba mutat, az ítélőtábla által ellentétes tartalmú döntésnek megjelölt Kúria Bhar.I.520/2017. számú ügyben hozott határozata a korábbiakban kifejtettekre figyelemmel nem eltérő tartalmú, mivel csak az érintett ügyben állapította meg, hogy a konkrét ügyben (egyedi esetben) a cselekmény objektív társadalomra veszélyessége hiányzott. A határozat ugyanakkor a korábban kifejtettek szerint kifejezetten kihangsúlyozta, hogy önmagában amiatt, hogy a hivatali vesztegetés elfogadása megbízhatósági vizsgálat keretében valósult meg, általános jelleggel annak társadalomra veszélyessége hiánya nem állapítható meg.

[106] V. A Kúria ezt követően azt vizsgálta, hogy a vádlottal szemben milyen büntetés kiszabása szükséges.

[107] A törvény meghatározza a büntetés célját és a büntetés-kiszabás elveit [Btk. 79. §, 80. § (1) bekezdés].

[108] A Btk. 79. §-ában írtak szerint a büntetés célja a társadalom védelme érdekében annak megelőzése, hogy akár az elkövető, akár más bűncselekményt kövessen el.

[109] A Kúria megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a vádlott vonatkozásában a súlyosító és enyhítő körülményeket helytállóan állapította meg, e körben a Kúria súlyosító körülmények között kiemelkedő nyomatékkaal értékelte azt, hogy a vádlott a bűnüldöző hatóság hivatásos állományú tagjaként olyan bűncselekményt valósított meg, amely megakadályozása szolgálati és egyben hivatali kötelessége lett volna. A bíróság a terhelttel szemben az enyhítő körülményeket kiegészítette azzal, hogy a vádlott beteg édesanyját támogatja, illetve a harmadfokú eljárással bekövetkezett további időmúlást.

[110] A Kúria megállapította, hogy az elsőfokú bíróság helyesen és a törvénynek megfelelően állapította meg a büntetés céljának megfelelő büntetést, az általa meghatározott büntetés neme és mértéke is törvényes és a harmadfokú eljárásban is megfelel a büntetés céljának.

[111] Mindezekre figyelemmel a Kúria a Be. 624. § (1) bekezdése alapján a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa mint másodfokú bíróság 6.Kbf.12/2024/4. számú határozatát megváltoztatta, és a törvénynek megfelelően a vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 294. § (1) bekezdésébe ütköző és aszerint minősülő hivatali vesztegetés elfogadásának büntetében a Be. 563. §-ára figyelemmel, a Be. 564. § (1) bekezdése szerint.

[112] A Kúria mint harmadfokú bíróság Terhelt1 volt rendőrőrmester vádlottat ezért a Btk. 564. § (2) bekezdését is figyelembe véve, a 36. §-a és 37. § (2) bekezdés a) pontjára figyelemmel, börtön fokozatban végrehajtandó szabadságvesztés büntetésre, valamint a Btk. 50. § (2) bekezdése alapján, figyelemmel a Btk. 50. § (1) és (3) bekezdésében, valamint 51. §-ban foglaltakra pénzbüntetésre ítélte. A bíróság a szabadságvesztés tartamát 1 évben, a pénzbüntetés napi tételeinek számát 200 napi tételben, míg a pénzbüntetés 1 napi tételét 1.000 forintban állapította meg.

[113] A Kúria a szabadságvesztés büntetés végrehajtását a Btk. 85. § (1) bekezdése alapján, a (2) bekezdésben foglaltakra figyelemmel, 2 évi próbaidőre felfüggesztette. Rendelkezett arról, hogy a végrehajtás elrendelése esetén a vádlott a szabadságvesztés büntetésből legkorábban annak kétharmad része kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra, a Btk. 38. § (2) bekezdés a) pontjára figyelemmel.

[114] A Kúria rendelkezett a pénzbüntetés meg nem fizetése esetén történő átváltoztatásáról a Btk. 51. §-ára figyelemmel.

[115] A Kúria a lefoglalt bűnjel lefoglalását a Be. 320. § (1) bekezdés a) pontja alapján megszüntette, és annak megsemmisítését rendelte el a Be. 320. § (2) bekezdése szerint.

[116] A Kúria kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült bűnügyi költség megfizetésére a Be. 574. § (1) bekezdése és 145. § (1) bekezdése alapján.

[117] A Kúria megállapította, hogy a rendőrség hivatásos állományú tagjaként elkövetett korrupciós bűncselekmény jellegére figyelemmel a vádlott előzetes bírósági mentesítésére nincs lehetőség [Btk. 102. § (1) bekezdés].

[118] VI. A döntés elvi tartalma

A szabályszerűen lefolytatott megbízhatósági vizsgálat során elkövetett büntetendő cselekmény akkor is veszélyes a társadalomra, ha az szabályozott keretek közötti eljárás, megbízhatósági vizsgálat során történik.

A hivatali vesztegetés elfogadása törvényi tényállását megvalósító magatartás veszélyes a társadalomra, ha az a cselekmény büntetendővé nyilvánítása alapjául szolgáló, a közélet tisztaságához, a hivatalos személyek szabályszerű, befolyásolástól mentes működésébe vetett bizalom megóvásához fűződő társadalmi érdeket sérti vagy veszélyezteti.

A társadalomra veszélyesség a jogalkotó által törvényi követelményként megjelenített materiális jogellenesség, amelyet a törvény a tényállásszerűségben megjelenő formális jogellenesség mellett a bűncselekmény-fogalom nélkülözhetetlen törvényi elemeként szabályoz. A formális jogellenesség (a tényállásszerűség) abban az esetben jeleníti meg a társadalomra veszélyességet (a materiális jogellenességet) is, ha a jogalkotó által kifejezetten a büntető törvényben meghatározott, a cselekmény társadalomra veszélyességét kizáró okok nem állnak fenn és a tényállásszerű magatartás a cselekmény objektív körülményei alapján a büntetendővé nyilvánítás alapjául szolgáló, a bűncselekmény jogi tárgyában megjelenő érdeket sérti vagy veszélyezteti.

[119] **VII.** A Kúria ítélete ellen a fellebbezést a Be. 6. § (4) bekezdése és 458. § (3) bekezdése kizárja.

[120] A Kúria mint harmadfokú bíróság ítélete ellen nincs helye felülvizsgálatnak a büntető anyagi jog szabályainak megsértése miatt a Be. 650. § (1) bekezdés a) pontja alapján.

Budapest, 2025. május 20.

Dr. Csák Zsolt s.k. a tanács elnöke, Dr. Schmidt Péter s.k. előadó bíró, Dr. Domonyai Alexa s.k. bíró, Dr. Gunycz Zoltán s.k. bíró, Dr. Tuba István Krisztián s.k. bíró

Záradék:

A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa 6.Kbf.12/2024/4. számú ítélete a Kúria Bhar.I.1632/2024/6. számú ítéletében foglalt változtatással jogerőre emelkedett.

Dr. Csák Zsolt s.k.
a tanács elnöke